

Előfizetési feltételek:

Egy évre	6 frt.
Félévre	3 frt.
Negyedévre	1 frt. 50 kr.
Egy szám ára	6 kr.

A lap kiadóhivatala **Nobel Armin** könyvkereskedésében van, hvá az előzetesek káldandók és a lap szemléltetését illető közlemények ezimzndók.

MAGYAR VIDÉK.

Hirdetések

négyszet centimetryi tér szerint számítottak. — Egyszeri beiktatás ára minden négyzet centimétert 1 krajczár. — Bélyeg külön 30 krajczár. — Előfizetünk kedvezményben részesülnek.

Nyitl tér petisoronként 10 krral számítottak.

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ és TÁRSADALMI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN ÉS SZOMBATON.

Még egyszer adókiivetésünk ügye.

A beteg, azon reményben, hogy helyzetén könnyít; azon reményben, hogy a fekvésben kifáradt tagjait kipihenteti; azon reményben, hogy fájdalmait csökkenti: ágyában hol jobbra, hol balra fordul. Orvosi szempontból a beteg ilyenképeni mozgása ellen ugyan legtöbb esetben nem lehet ellenkezés, sőt ha tekintetbe vesszük, miszerint a fekhely változtatásakor csakugyan pillanatig felejtve van a fájdalom, nem is ellenkező, de ha egy felkiosmeretes orvos az ilyen „helyváltoztatás” gyógyértéke felöl véleményadásra hivatnék, ugy mindenesetre az egésznek ártatlansága ellen kifogása ugyan nem lesz, mindamellett valami — a javulásra befolyással bíró — hatást sem ítélné részére.

Az esemény ártatlansága mellett is, ki lenne elég szivtelen a beteg ezen hajlamát elhanyagolni, hiszen a számandóra nézve már az is nagy jótéteménynek mondható, ami vele, habár pillanatig is, felejteti képes súlyos állapotát.

Társadalmunk még mindig ágyórzásra van kárhóztatva és már csak a folytonos téltenség következtében is, potencirozott fájdalommal érzi az ipar és kereskedelmi krízisek utóhatását, valamint anyagi helyzetének kritikus voltát, mit a folytonosan öregbülő adó terhe csak türethetnébbé teszi.

Különös ugyan, hogy ameddig a társadalom egyes tagja minden felesleges kiadástól őrizkedni kénytelen, sőt ameddig igen gyakran a legszükségesebbekre sem telik, addig az állami háztartás szükségletei sokkal nagyobbak, mint azok a krízis előtti jó időkben voltak s ezen emelkedő szükséglet folytán — noha minden polgár jövedelme csökkent — az adók mégis tetemesen, nem ritkán elviselhetlen mérvben, szaporodtak.

Az adók szaporodása tehát most valósa-

gos lidéreznyomásként nehezül, az amugy is elszegényedett polgárságra s ennek helyzetét a szó teljes értelmében igen súlyossá s az amugy is beteg társadalmat egyik krízisből a másik krízis örvényébe sodorja.

Ily állapotok között ki se csodálkozzék afelett, ha a betegágyhoz lánczolt nép kínjai következtében hol balra, hol jobboldalra fordul azon hiedelem folytán, hogy ezen fordulás által helyzetén javítani fog.

A nép helyesen fogja fel bajának okát s így elégedetlenségét az adók kivétele felett minden alkalommal nyilvánítja.

Ezen elégedetlenség kifolyásának vehető városunk közgyűlésén napirenden levő interpellációk, sérelmes panaszok és felszólalások nélkül azonban, hogy mindezeknek kézzelfogható eredménye lenne.

Először már azért sem vezethetnek az ide vonatkozó interpellációk, sérelmes panaszok, felszólalások és indítványok elzohoz, mert azok rendesen idő multa után tétetnek; másodsor pedig azért, mivel a régi idő óta magát beölt systemát megmástitani nem áll hatalmunk, sőt jogunkban sem.

A baj nem egészen a „bizalmi férfiak” erélytelenségében fekszik, hanem igenis azon szomorú rendszerben, melyen adónk kivétele nyugszik s ezért azon indítványt, mit Löwenstein Adolf ur e hó 15-ki közgyűlésünkön interpelláció alakjában tett, gyenge palliatív szernél egyébrek nem mondhatjuk s tulajdonképen amnyi eredménnyel fog bírni, amennyivel a betegnek ágybani megfordulása egészségségének helyreállítására bír. És mégsem ellenkező, sőt melegen pártfogolandó ezen indítvány, valamint őszintén óhajtandó, miszerint annak némi eredménye legyen, noha mi nyiltan ki mondjuk, miszerint a baj nem a „bizalmi férfiak” erélytelenségében kutatandó, mint inkább hiányos adórendszerünkben, amin pedig egyesegyedül törvényhozó testületünk van hivatva, változtatást tenni.

Ha adófizetőink névsorán végigpillantunk, azt fogjuk találni, miszerint a terhek egyenlő mérvben viselése csak elméletben létezik azon aránytalanságonknál fogva, miket épen a számok legtisztábban kifejeznek.

Ugyanis mi földművelő állam vagyunk, hangzik a szó, ha iparunk és kereskedelmünk érdekeit hangoztatjuk. Jól van, tehát mi mint földművelő állam, államiságunk fentartásához szükséges kiadásainkat is jórésben a földművelés terhére kell hogy rójuk, mivel ellenesben a jogonyelőség és a terhek egyenlő viselésének törvényben biztosított elve merő torzképe a törvényességnek. És csakugyan különösnek kell tekintünk, ha azt találjuk, miszerint egy 5—6000 hold fekvőség és egyéb „ingatlansággal” bíró nagybirtokos adója ugyanakkor csak 2000—2500 frt, amikor egy iparos vagy kereskedő két, sőt nyolczszáz frittal van megróva. És a meddig a nagybirtok után hazánkban holdanként alig fizetettik — még pedig összes adó után számítva — ötven krajczárnyi adó, addig a kisbirtoknál holdanként két, sőt gyakran több is fizetettik, noha ki a nemzetgazdaság abécéjéit ismeri, tudni fogja, miszerint a nagybirtok aránylag több jövedelmet képes hozni, mint a nagybirtok részleg bíró kis birtok.

A bökénst tehát itt van.

Veszprémmegye összes adója mult 1879. évre az adófelügyelő jelentése szerint 1.325.540 frt 51 $\frac{1}{2}$ kr volt. Ez, ha ugy vesszük, nagy összeg, de ha ismét megyénk területét vesszük, még korántsem elviselhetlennek nevezhető s bizonyára igen könnyen, még pedig executio nélkül be volna hajtható, ha a felosztás a terhek arányos viselése, elve szerint volna eszközölhető, mi hogy hiányos törvényeink folytán nincs arányosítva, okozza a panaszok, reklamációk, exekutiók és sok szerencsétlen család pusztulásának okát.

Fájdalom, hazánkban az adóreform kérdése mely álmát aluszassa s politikai pártok ezen, a népre életkérdést képező ügygyel édes

TÁRCSA?

NINETTE. *)

Rajz a párisi életből.

A svéd eredetűből fordította: BANFI JÁNOS.

II.

A fölfedezés.

Valahányszor Ninette a következő napokon hazulról elment és ismét visszajött, mindig egy bokréta fektűt az ablakdeszkán. Ha az ablakot bezárta volt, egy a vasrostélyzaton találta a virágokat. Ninette csodálkozása lassanként kíváncsisággá lett, s egy napon elhatározta magában, hogy kitudja, vajjon ki az az istennő, aki őt minden nap ellátja virággal.

A verebek nem lehettek, mert a esokor sokkal nagyobb és nehezebb volt, azután pedig e madarak soha sem tanusítottak valami nagy háladátságot. Mint említve volt, Ninette elszánta magát a kénlelésre, hogy magának minden áron felvilágosítást szerezzen.

Délután Ninette rendesen elment hazulról, hogy a háztartáshoz szükségelt ezikeket bevásárolja, s ez volt a virágok megjelenésének ideje.

*) „Svenska Familj-Journalen”: „Ninette” skis ur parisilívet, upptekead af Richard Gustafson.

Ninette fölföltözött, nyitva hagyta az ablakot s lement az utcára. De ahelyett, hogy utját folytatta volna visszatért. Csendes lépésekkel haladt végig a lépcsőn, s miután az ajtót amennyire csak lehetett nesztelenül felnyitotta, belépett, a szobába. Virágokat nem talált. Flora tehát még nem volt itt.

Sokáig mozdulatlanul állt, anélkül, hogy valami rendkívülit észrevett volna. Végre elveszté türelmét s félkelt, — de ugyanazon pillanatban valami beröppöl a szobába. Nem volt más, mint friss, illatos ibolyacsokor egy vessző végén, mely utóbbi, mintán szolgálatát elvégezte, azaz kedves terhét az ablakdeszkára lerakta volt, ismét vissza lett húzva.

Ninette oda sietett az ablakhoz, hogy meglássa, ki kormányozza azt a varázsvesszőt, de époly gyorsan amint az ablakhoz sietett volt, vissza is vonult. Meglátta a virágdús istennőt, kinek külseje körülbelül ez volt: barna, firtós haj; nagy kék szemek, görög orr, magas homlok, esinos ajkak s kiperidített bajusz. Ami a ruházatot illeti, Ninette azt vélte, hogy kis fekete bársonykabátot s lobogó kék nyakraválót vett észre. A varázsvessző — különben közbnséges halászó vessző — elég hosszú volt, hogy a szomszéd ablakjától Ninette ablakjág érjen.

Ninette már azelőtt is látta valahol ezt az arcot, de sohasem oly közelről mint most. Már sokszor összejött a lépcsőn és az udvaron egy esi-

nos, fiatal emberrel, ki hegyes, fekete kalapot viselt hosszú furtjein, de mindig lesütötte szemét, valahányszor mellette elhaladt. Ninette tudta, hogy arcképfestő s mint minden fiatal művész: szegény. A portásné mondta volt neki, hogy nála szomszédnője kilete után kérdezősködött.

„Ah ugy, ön kémszenlőn van, szép szomszédnő,” hallatszott most kívülről. „Engedje meg, hogy magamat önél bemutassam: én Rossignol Alfonz arcképfestő vagyok, s miután titkomaq felfedezte, engedje reménylenem, hogy igénytelen virág-dílozataimat ezentúl az ajtónál fogja tölem elfogadni.”

Ninette egy pillanatig mozdulatlan állt, aztán oda ugrott az ablakhoz s kezébe revé a csokrot. Annélkül, hogy kinézett volna, a virágokat ledobta az utcára, az ablakot pedig gyorsan becsukta. Ekkor ugy látszott neki, mintha egy halk sóhaj hallott volna, ezért egy kis lelkiismeretfurdalást érzett. Mert hiszen mit is vétett neki ez a szegény ifju, hogy virágait ledobta az utcára, hol azokat a közönyösek lábai bizonyosan agyontaposák? A többieket ápolta, miért kellett éppen ezeket eldobnia?

Ninette kezdé eszelekedett meghágni. Ó, aki annyira el volt hagyatva, az oly barátságosan feléje nyújtott kezet visszatartatja!

Most egyideig gondolkodva állott asztala mellett. Zajt hallott. Alfonz volt, aki ajtaját bezárta s

Lapunk mult számában történt nyílt és határozott fellépésünket városunk mindazon művelt polgárai, kik az előzményeket ismerik, helyeslik. A számos oldalról hozzánk érkezett üdvözlő levelekre egyenkint nem válaszolhatunk, a szives érdeklődésért fogadják ez uton forró köszönetünket és hön-hüi üdvözlöket.

G. Győr. Még a nyílttérben is bajosan közölhető, különösen nálunk, hol a nyílttérben foglalkotásért értékes emberek is a szerkesztőt akarják felelőssé tenni.

Dr. G. S. Megkaptuk, a folytatást is kérjük. Levelet irtunk.

Zs. S. Budapest. Megkaptam-e a nevében irt levelet? A késedelemnek nem én voltam az oka.

W. L. Budapest. A kilátásba helyezést műfordítást elvárjuk.

S. A. Bécs. Az indokokat tán ön is ismerheti.

Felelős szerkesztő: **CSOBÁNCZY T.**
Laptulajdonos: **NOBEL ARMIN.**

Ahlirott tisztelettel jelenti a n. é. közönségnek, hogy az eddig általa birt Borsosgyőri téglavető bérlete megszűnővén, az ott készletben legjobb minőségű **faltéglát, cserépszindelyt és járdatéglát** tetemes leszállított áron eladja

Wittman Ignác.

*E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

T. cz.

A n. é. közönséggel tisztelettel tudatom, hogy vasárnap, azaz f. hó 22-én a Kelez-féle házban

uj tánczkurzust

nyitottam,

melyre a t. cz. közönséget tisztelettel meghívom
REINER ILLÉS, tánczművész.

Megjelent

s **NOBEL ARMIN** könyvkereskedésében kapható

az

„Ifjuság és népkönyvtár“

I. kötet:

„A rongyszedő fia“

elbeszélés **Bánfi János-tól,**

Ára a 200 oldaltszámláló szines borítékkal és csinos czimképpel ellátott kötetnek **40 kr.**

Ajánljuk a t. közönség figyelmébe.

Könyvnyomda.

NOBEL ARMIN

Könyvkötészet.

ajánlja

a legujabb anyagokkal gazdagon felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁT

hol

minden néven nevezendő nyomdai munkák a legnagyobb gondal, csinnal és hiba nélkül jeggyorsabban és legmérsékeltebb áron állittatnak ki.

Intézetem ennélfogva minden hasonnemü vállalattal bátran versenyezhet.

Könyvkereskedés.

Brochurák, rőpiratok, lapok, gyászlapok, el-lázatok hivatalok és közjegyzői és ügyvédi jegyzési kártyák, fal-nyomatványok, számragaszok, árjegyzékek, czák, bármiféle nyom-lák, levélfejek, bori-báli meghívók, kör-tatvány takarékpénz-tékek, névjegyek, ét-levelek, rovatolt táb-tár és más intézetnek. Bármiféle itt meg nem nevezett nyomtatvány minta szerint, azonnal elkészittetik.

Papir- és íróeszközök.